

Lk 2,15-20

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďte až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili, oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

A je po vánocích. Andělští kazatelé se vrátili na nebes, vánoční kulisy jsme uklidili do sklepa, stromky skončily u popelnic, tříkrálová sbírka proběhla, silvestrovští turisté se vyspali z kocoviny a odletěli domů, na obzoru další vlna covidu ... takže se všechno vrací definitivně do starých kolejí. Obvykle to takhle chodí a patří to k tomu, jak prožíváme tento čas. Ale v biblickém příběhu našťestí ještě někdo z těch odstrojených vánoč zbyl, **pastýři**. Jejich kroky po tom svátečním divadle nezamíří k salaši ani do hajan, vyspat se před další šichtou. Oni to začli řešit. Ano, zhasla vánoční světla, doznělo sváteční kázání nebeských poslů, ale jim, pastýřům cosi zůstalo. V hlavě, v srdci, v očích začala klíčit a růst otázka: A co když je to všechno pravda? Co když to nebylo jen zpestření uprostřed šichty, po němž se máme vrátit ke svým ovcím? Co když na tom poselství něco je?

A když bylo „po kostele“, dali tomu prostor, dali o tom řeč, a nakonec jim to nedalo: Vydáme se do Betléma, a uvidíme, jestli to byl jen sváteční opar, krásný ale marný nebeský prelud, nebo jestli na tom poselství něco je. Takhle se rodí, či posiluje víra: Něco mne osloví, a začne to ve mně vrtat – a buď to křehké tušení zaplaším, zadusím rutinním návratem do zajetých kolejí, nebo to nechám růst. Bezvadné přitom je, kdo to tušení, neklid, rašení, mohu s někým dalším sdílet. Když to mám s kým řešit, hele, taky ti připadá, že bychom teď ještě (něco) měli...? Třeba i na to je sbor. Jako společenství, jako parta, která to probírá, jak ti pastýři na zhasnutých pláních v krajině té: „Hele, tak pojďme až do Betléma, omrknem to tam, co je na tom divném kázání pravdy.“

A tak vyšli. Hecli se. Vyrazili. Nedali na šťouraly, co vždycky říkají, že to nemá cenu, uvidíte, já jsem vám to říkal, ale vzali je sebou. Vyšli, jak starý Abraham do zaslíbené země. Pravda, neměli to tak daleko, ale podobný kus odvahy přece jen museli projevit. Alespoň někteří.

I stalo se, že když na tu neprošlapanou cestu vykročili, když se vydali, kam jim nečekané slovo Boží ukázalo, že našli. Heuréka! Našli jsme! Takhle podobně to tam Lukáš napsal. Našli slovo svátečních poslů vtělené do rodiny téměř bezdomovecké s novorozenětem, položeným ve žlabu na krmění. Možná že ho zrovna matka přebalovala, takže přišly ke slovu i ty plínky z andělského kázání. Dali se vykolejit, vyšli, a shledali, že se slovo stalo tělem.

A co teď udělají? Poběží do televize, budou zkoušet zpeněžit své senzační zážitky s anděly? Vyrobí na pláních

nad Betlémem nějaké Lurdy? Pojďte, za pár denárů vám ukážeme, kde se nám zjevili andělé? Prodají ten příběh Strachovi, aby konečně natočil pořádného anděla Páně? Pastýřům, těm nenadále osloveným, možná potomkům A+I+J... a zároveň lidem obyčejné, pohrdané práce, **se stalo něco jiného**. Stali se z nich poslové toho evangelia. Andělé. Koneckonců, od nich převzali štafetu vánočního poselství.

Takhle nějak to probíhá. Nejdřív v tobě začne hryzat pomyšlení, že to s tím Spasitelem zní sice znepokojivě provokativně, ale vlastně možná pravdivě. Pak se vydáš na cestu, kam ti to poselství ukázalo – zjistíš, proti všemu nadání, že si to nebeský kazatel zřejmě nevycucal z andělského malíku – a tak ti nezbývá, než se stát poslem toho evangelia. Andělem, zas pro někoho dalšího. Takhle pastýři Josefovi, Marii a případným zájemcům kolem vyřizují:

Dnes se vám narodil, Spasitel. Salvator Jesus.

Přičemž my si dnes všimněme onoho „**dnes**“. V Lukášově příběhu se to takhle ozve ještě několikrát, a pokaždé v méně a méně svátečních okolnostech. „*Dnes se splnilo toto slovo,*“ vyhlásí Ježíš v rodném Nazaretu, aby vzápětí musel konstatovat, že ani on není doma prorokem. „*Dnes přišla spása do tohoto domu*“, zastane se Ježíš vrchního šéfa celníků v Jerichu, Zachea, ale pravověrní spravedliví stejně nedokážou skousnout, že by spása mohla přijít ausgerechnet k tomuhle ztělesnění všemožných hříchů. A zazní to i na kříži, až zoufale prosícímu spoluodsouzenci Ježíš odpoví *Amen, ještě dnes, budeš se mnou v ráji*. Neboť ta Událost nebeské záchrany se od začátku toho příběhu děje „jako v nebi, tak i na zemi“.

A na té zemi má moc proměnit náš dnešek, i když místo podoby sváteční nabydou tvé dny podoby trvale bezútešné, rutinního opakování povinností, a nebo přímo beznadějněho propadu. Takovému to poselství, takovému nebeské události pro lidi na zemi se dali pastýři do služby.

Co s tím? Dnes? Můžeš se podívat. Jen tak trochu zavrtět hlavou, kdo by to řekl, do pastýřů?

Banda nedovzdělanců, a bude nám vykládat takové nebeské věci? Na to máme dnes jiné capacity, honěné v duchovních vědách, mystice, filosofii, esoterice... Církevní otec Augustin vzpomíná, jak když poprvé četl evangelia, tak jemu, antickému vzdělanci, honěnému ve filosofii a komplikovaných náboženských systémech, připadala jako primitivní lidové vyprávěnky. A i když pak tomu Spasiteli uvěřil, stejně mu to nedalo, aby ty lidové povídačky neusiloval alespoň trochu odít do hávu přijatelného vzdělancům..., aby nad tím tolik nevtřeli hlavou...

Ale taky se **můžeš podívat jinak**, nechat prasknout slupku nedůvěry a skepse, co naše srdce vždy s novou neúnavností obaluje. Trochu se roztřást mrazením, že zrovna něco takového člověka taky potkalo, že jsem to mohl uslyšet, roztřást až dovnitř, abys zjistil, že to mrazení zvnějšku mrazivé, uvnitř překvapivě hřeje.

Anebo můžeš **uchovat to všechno v srdci**, v té skryté centrále svého bytí. Tam to promýšlet, a čekat, co z toho

vyroste. Tak **jako Marie**. Vlastně mě Marie, ta naše, co jsme se s ní včera loučili, na tenhle text přivedla. Když jsme o ní s Daliborem mluvili, vyvstala v tom hovoru podobnost Marie z evangelia s Marií, naší sestrou: nenápadná posluchačka, která ty poklady evangelia skladuje, třídí, promýšlí, v srdci.

Sbor jako společenství potřebuje ty, kdo o těch věcech „dají řeč“, podělí se třeba hned o první dojmy, ale ještě víc potřebuje svoje Marie, ty, kdo nad poselstvím evangelia hloubají, ptají se, dávají si ho do souvislostí. Netvrdí, že mají hned jasno, a už vůbec neotloukají jeho pravdu druhým od rána do večera o hlavu, ale nesou ji v srdci: Tam, kam cílí příběhy a slova svědků Písma. Tam, kde se člověk stává lidskou bytostí. Tam, kde to má klíčit, skrytě kvasit, jako setba Božího Království, aby v pravý čas vydala své plody.

Takhle se do naší všednosti, do dnešků často plných všelijakých odpudivostí bez andělů, kde místo vánoc narážíš leda na opelichané vánoční stromky, válející se po ulici, ... takto se do nich dostává ono **spasitelovo dnes**. Takhle může růst, skrytě naše dnešky proměňovat, a v pravý čas vydat ovoce. Amen.

Lk 2,15-20; Salvátor 9.1.22

Píseň 269,1

In: Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. Hory přinesou lidu pokoj a pahorky spravedlnost. Zjedná právo poníženým z lidu, dá zvítězit synům ubožáka, zdeptá utlačovatele. ... Jeho jméno bude věčné, dokud potrvá slunce, poroste jeho jméno. Budou si jím žehnat, všechny národy ho budou blahoslovit. (Ps 72,1nn.17)

Píseň 72,1-5

Modlitba

Náš Pane, smíme se ve shromáždění tvého lidu radovat, a mnoho očekávat, i když na nás samotné možná není radost pohledět. Ale ty přicházíš. Ty dáváš zaznít evangeliu naděje a radosti. Poslal jsi svého služebníka Ježíše, a tak jsi udělal čáru přes rozpočet každé lidské podlosti, strachu, zlobě i beznaději a smrti. A i když nám nejednou připadá, že toto evangelium zůstalo kdesi daleko, přece ho od tebe čekáme. Potřebujeme v něm zakotvit. Potřebujeme, aby nám otevřelo hlavu, proměnilo naše nazírání na život a svět, náš pohled na tebe, a na nás samotné. Prosíme tedy, daruj nám tuto blízkost. Obdaruj ty, kdo od tebe mnoho čekají, a pozvedni ty, kdo nemají sílu či chuť od tebe očekávat. Amen.

1. čtení Lk 4,16-24

Píseň 434,1-5

kázání

Píseň Svítá 396 (Zněl pláč)

Ohlášení

Přímluvy

Vyznáváme tě jako vítěze lásky – dávej tedy sílu k solidaritě s odmítanými, utlačovanými, pronásledovanými... posmívanými. Vyznáváme tě jako vítěze pravdy, dávej moudrost i odvahu stavět se proti lži, pomluvám, propagandě, zastávat se obětí manipulace. Vyznáváme tě jako poníženého služebníka, uč sloužit a ne panovat. Prosíme za církevní představitele, ohrožené pokušením předvádět se jako majitelé tradice, církevních hodnot, tvého dědictví... Prosíme za rodiny, přátele, lidi v krizi víry, za všechny křehké...

Tichá modlitba

Otče náš...

Poslání 2K 6,1-10

Požehnání (2 J 3)

Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

Píseň 553,5-7